

început

PĂZITOAREA VISELOR PIERDUTE

Oare are un nume femeia asta?
Dacă da, numai câțiva oameni
îl cunosc. Ursul știe.
El este singura creatură a pământului
pe care ea ar numi-o prieten.
Între ei este încredere, iubire.
Lumea ei este între lumina din amurg
și lumina răsăritului, vremea
fluturilor de noapte, a bufnițelor și a liliacilor.

Dar, dacă te trezești în lumină
și găsești lângă pat o carte –
mică, legată în coperti frumoase –,

atunci vei ști că, noaptea,
ei au trecut pe lângă tine, c-ai visat,
chiar dacă trezirea ți-a măturat amintirea visului.

Vei ști că ei au urmărit parfumul,
s-au oprit preț de-o clipă să-ți culeagă
firul ca să țasă, să toarcă și să scrie,
să-ți coloreze visul, ca apoi să și-l pună în
Biblioteca Viselor Pierdute și a
Lucrurilor pe Jumătate Închipuite.

Și vei ști că, înainte
ca ei să-și vadă de drum, ea ți-a lăsat acest dar.
O carte a viselor.

mit

PEȘTELE DE LA MIEZUL NOPTII

Tot ce-și dorise vreodată era să scape
de pământ. Legată de glie,
lipită de sol, cu gravitația drept cel mai
mare dușman.

Tot ce visase vreodată era să decoleze ușor,
să se înalțe spre văzduh, să pătrundă
cerul laolaltă cu alte făpturi înaripate.

Și păsările. Iubea păsările – îi plăcea
că până și o pană căzută, ținută
între degete, pulsa și
se răsucea în mână și se întindea spre cer
de parcă, la fel ca ea, fiecare pană tânjea
să se întoarcă în aer.

A woman with long black hair, wearing a blue robe with a red sash, is riding a large, blue, winged fish. She is holding a small bird on her hand. The fish is flying over a sea of ice under a pale sky with a low sun. The scene is surreal and dreamlike.

Și, dacă pe el
l-a visat mai întâi, înainte
ca măcar să se fi întâlnit, asta
nu o mirase,
pentru că știa ce putere
au visele.

Și, dacă l-ar fi visat pe el
spre ființă, nici asta n-ar fi
mirat-o, din exact
același motiv.

Și el îi oferi daruri: o coroană de gheață, împletită
cu mure, pene și lumina iubirii din ochii lui de vulpoi
sălbatic.

Când zăpezile cruțară pământul, el
știu că ea avea să plece. Pelița de pe
apa iazului se zbârci, încălzită.
Corbii dădură roată în zbor, curtându-se
în cerul albastru smălțuit. Rostopasca strălucea la
picioarele rădăcinilor dezgolite ale arbuștilor.
Pietrarii suri pluteau
prin oceanul văzduhului, apoi atingeau pământul.

El se trezi în lumina slabă a amurgului, în cântec de
bufniță, și văzu că ea plecase. Departe, peste vale,
cântecul ascuțit, de jale, al unei vulpi singuratice
îi chemă sângele. Lumea se mișcă.

pace

VISELE URȘILOR

III

Astfel, i să părea că el
făcuse mereu parte din marele peisaj
al vieții ei, acest mare urs alb.
Ea îi aducea măceșe ca să-i îndulcească
zilele, încerca să-i explice cum, cândva,
ele fuseseră flori, dar acum erau
semințe. El nu văzuse nicicând un trandafir.
El îi spunea povești, colorate în
toate nuanțele de alb, și vorbea despre un
cer care dansa cu luminile.
Ea simțea că înțelege cum
a început lumea și cum s-ar putea sfârși.
Și, chiar înainte să se întâlnească, el
îi cutreiera visele.

Atunci când el îi cutreiera visele, fluturi de noapte se ridicau din locul unde labele lui atingeau pământul, de parcă s-ar fi născut din pașii lui. Îl urmăreau, un nor de fluturi de noapte în toate culorile.

Iar muzica aripilor de fluturi îl urmărea și ea. Iar luminile ce dansau pe cerurile Nordului îi pluteau în răsufare. În ochii lui, o lume-ntreagă de sălbăticie.

Pe blana lui, culorile zăpezii.

În glasul lui, înțelepciunea celor neîmblânziți.

Iar lui i se părea că ea făcuse mereu parte din peisajul viselor lui, deși vreme de mulți ani nu reușise să-i deslușească forma, până în ziua în care se întâlniseră. Așa că el îi povesti despre culori și vorbi cu aripile blânde ale fluturilor și cutreieră lumea cu ea alături.

El iubea culoarea roșie a măceșelor, asemănătoare cu sângele, dar mai dulce. Ea iubea lumina sălbatică din ochii lui, izul de gheață din blana lui și mișcarea aripilor.

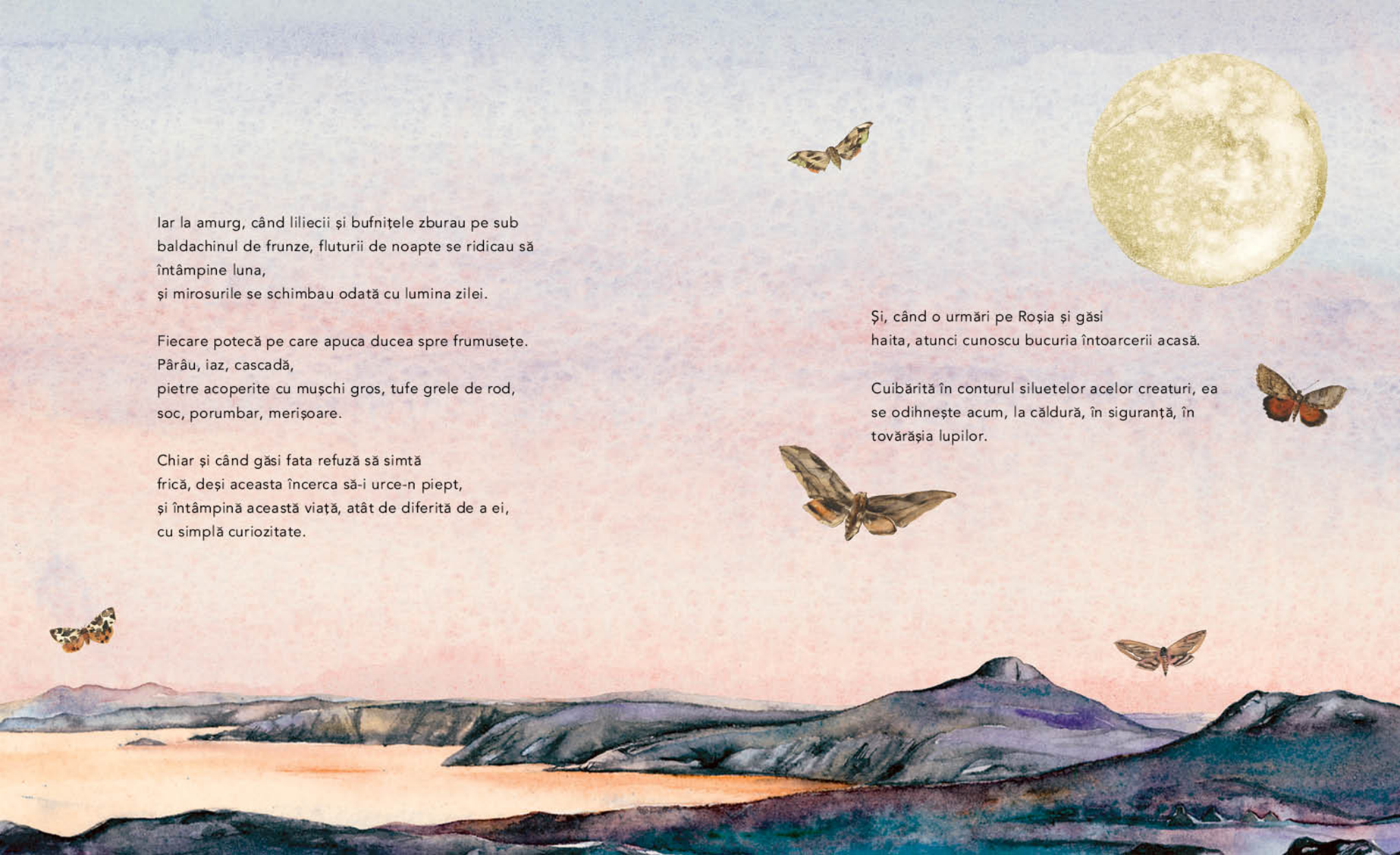
Iar la amurg, când liliiecii și bufnițele zburau pe sub baldachinul de frunze, fluturii de noapte se ridicau să întâmpine luna, și mirosurile se schimbau odată cu lumina zilei.

Fiecare potecă pe care apuca ducea spre frumusețe. Pârâu, iaz, cascadă, pietre acoperite cu mușchi gros, tufe grele de rod, soc, porumbar, merișoare.

Chiar și când găsi fata refuză să simtă frică, deși aceasta încerca să-i urce-n piept, și întâmpină această viață, atât de diferită de a ei, cu simplă curiozitate.

Și, când o urmări pe Roșia și găsi haita, atunci cunoscu bucuria întoarcerii acasă.

Cuibărită în conturul siluetelor acelor creaturi, ea se odihnește acum, la căldură, în siguranță, în tovărășia lupilor.

miraj

NUNTA VULPILOR

Pe drumul spre nunta vulpilor, zăpadă.
Fără anotimp, căzând sub lumina soarelui.
Luna, palidă ca neaua.
Aripi reci, în ciuda razelor subțiri.
Ele se mișcă odată cu formele muzicii,
cu grația pașilor de dansatori.
Și, uneori, astfel de povești, de vise,
pot fi rostite doar ca întrebări,
pot fi găsite doar în răspunsuri.

Femeile adoră să vadă lumina
lunii pline pe cerul strălucind de ziua,
așa, părelnică,
aproape transparentă,
un disc croit dintr-un șervet de hârtie în lumina
soarelui.
Și iubesc să danseze.

Urși albi îi păzesc călătoria.
Bufnițe cu ochii negri veghează valurile.
Sunt din tagma visătorilor aceste femei,
acești urși sunt dintre cei care văd și
cuvântează adevărul,
dintre cei care dansează timpul,
călătorind prin lume, adunând povești.
Deocamdată, o vreme, se odihnesc pe apă.

Rămâi în picioare pe țârm și privește.
Când luna se scufundă către marginea
mării, s-ar putea s-o vezi cum își desface aripile
larg în amurg și se ridică spre văzduh,
departe de pielea mării,
în oceanul de stele.